

COȘMARUL

General de brigadă (r) Grigore BUCIU

Ningea liniștit. În casă era cald și bine. La televizor se transmiteau colinde și cântece de sărbătoare. Președintele promulgase legea bugetului.

Premierul se dădea cu sania la Poiana Brașov, primarul Capitalei se dădea cu surful prin Dubai. Se împlinea un an de Uniune Europeană.

Pacea dintre sărbători așternea un strat de înțelegere între palate și binele obștesc se lăsa mângâiat pe creștet de toți politicienii și de funcționare într-o reconciliere istorică de trend, OK.

Ce minunate sunt sărbătorile mari, că reinnoiesc timpul și ne regenerează și pe noi într-o variantă mai bună, mai limpede și mai dedicată. E ca și cum sinceritatea sublimă căzută din cer este capabilă, în sfârșit, să lase urme pe zăpadă.

Și se făcea că cei 322 erau iertați definitiv pentru rătăcirea lor, plasându-i astfel în situația unor pionieri ai democrației, cărora președintele le reinnoadă cravata cu tricolor la gât. Culoarea acesteia era, desigur, cea a Uniunii, cu un număr de steluțe precizat exact de șeful pe țară al învățământului.

În țară nu mai era sărăcie. Fondurile europene veniseră, instituțiile statului și băieții din partidele politice și nepolitice se îmbulzeau pe micile ecrane și prin primării să-i învețe pe beneficiarii publici cum să facă programe de absorbție a eurilor (euronilor?) veniți de la Bruxelles.

Țăranii se spălaseră pe mâini cu apă de la robinet, ca să primească compensațiile date de Agenția de Plăți, cu mentalitatea curată. Acum, erau asociați în chibuțozuri de mare productivitate, renunțând la suta aia de euro per hectar, care nu le era de nicio ajungere.

Industria, mă rog, economia, mergea la vitează sporită, astfel încât salariile și pensiile creșteau pentru prima dată în mod real, iar prețurile nu se mai puteau ține de aceste mărimi ca scaiul de coada oii. Pâinea era ieftină, căci provenea din abundență din grâнарul renovat, restaurat și remănuit al Europei, dar era foarte neagră pentru buna digestie a populației, după standardele stabilite de Ministerul Sănătății, și cu mai mult fier, ca să nu-i ia vântul pe mâncăcioșii autohtoni de pâine, care sunt pe primul loc pe continentul lor. Țăranii din piețe îți dădeau un leu ca bonus numai să le iei produsele, iar bucuria era atât de mare și din cauza zarzavaturilor, încât omul nici nu mai observa cât de tuciuiriți de soare erau precupeții.

Profesorii erau atât de bine pregătiți – profesional, desigur – încât elevii îi rugau să le dea note mai mari, pentru a stimula competiția și să vâre și ceva date istorice și de altă natură în manualele alternative de profil. Erau și foarte bine plătiți și, dintr-un sentiment de solidaritate socială, renunțaseră la indemnizația evanghelistă anuală. Ba, cei din Covasna ceruseră ca româna să fie și limba oficială a statului român și să fie învățată temeinic în școală, așa cum este engleza pentru hispanicii și chinezii din Statele Unite. Iar un europarlamentar cerea, în numele Dumnezeului celui reformat, ca Bruxellesul să sprijine această doleanță a celei mai etnice minorități. Ba, chiar dăduse și o definiție de înțeles a conceptului de autonomie personală. Adică, omul să meargă pe unde-l taie capul, cât îl ține benzina.

Cei peste patru milioane de pensionari erau foarte mulțumiți. O duceau nemaipomenit și vizau numai excursii în paradisul verde. Gigacaloria, kilowattul, kilogramul și kilo-

metrul scăzuseră cu mai bine de 40% și se puteau destinde în voie în locuințele rebransate la toate alea de capitalismul social.

Nici vorbă de șpagă. Puteai să te duci la orice spital și nu mai erai nevoit să achiziți prețul ierarhizat al doctorilor, asistentelor, portarului, spălătoresei etc. după norme precise, stabilite după fluctuația prețului pe baril, și transmis folcloric sau chiar direct celor mai nesimțiți. Nu! Acum erau medicamente de puteai să te și clonezi. Se găseau până și la policlinicile militare, dar personalul beneficiar de gratuități, după lege, nu mai era interesat.

Primăriile, devenite instituții ale cetățeanului, eliminaseră aiurelile din legea construcției de locuințe, încât și romii harnici puteau să-și lipească colibele de chirpici cu autorizație în regulă. Nimeni nu mai trebuia să plătească o șpagă de până la 50.000 euro pentru o autorizație de construcție într-o zonă nepotrivită.

Primarul plantase – ei bine, nu chiar el – milioane de copaci peste tot, până și în ghișee. Parcul Bordei se regenerase rapid, copacii prea înghesuși înaintau în apa lacului, iar acesta era gata să se mute mai la nord, pentru a ceda cartierele rezidențiale cu garduri de marmură, pentru a se evita orice discriminare.

Exersații și cu practica încheiată, șutomanii își desființau rețelele de bunăvoie și se întorceau acasă cu garanția specializării în Occident, fără să le spună îndrăgostitul Sarko. Cu capitalismul învățat, aceștia deveneau investitori de nădejde ai patriei, astfel că acum își permiteau să cumpere o diplomă de studii și aveau dreptul să-și ia un asistent, care să semneze în locul lor când își ridicau carnetul de șofer pentru *gîpanul* cumpărat fără știrea fiscoșului.

Nu se mai fura deloc. Dacă cineva găsea un leu pe stradă, se ducea cu el la autorități ca să plătească cei 16% impozit. Chiar și Tepeș, cel cu hoții și paharul de aur, era invidios.

Armata primise bani mai mulți decât avea nevoie, cumpărase avioane, tancuri, rachete, sisteme și veste antiglonț. Ba, îi rămăseseră fonduri să schimbe și Daciile din dotare care trebuiau parcate pe o stradă lăturalnică față de instituția unde mergi, ca să nu se vadă găurile ruginite din caroserie. O simplă problemă de imagine intra astfel în memoria tranziției.

Se zvonea că, din cauza uninominalului ce fusese aprobat într-un consens politic deplin și chiar armonios, politicienii de perspectivă nu se mai împrumutau pe la rude ca să-și cumpere apartamente la New York, Paris, Bahamas și Dubai, ci preferau Giurgiul, de unde se vede și politețea bulgarilor, dar și sloiurile ce trec pe Dunăre, drum fără pulbere, vorba poetului anonim.

Țara avea o infrastructură minunată, cu bariere, pasaje și porțiuni private și chiar cu private, mult mai extinsă decât istorica București-Pitești. Fără praf, fără noxe, căruțe și câini striviți.

Până și liderul asociației de revoluționari câștigase toate procesele și aflase adevărul care nu-l lăsa să doarmă. Toți cei 35.000 de ofițeri, câți avea armata în 1989, erau în închisoare, cu averile confiscate și transferate, iar armata se desființase, că nu-i ajungea bugetul pentru atâtea despăgubiri în solidar.

Coșmarul devenea paroxistic. M-am trezit înfricoșat. Slavă Domnului, nu era adevărat, ci doar un vis. La televizor, o vrăjitoare prezicătoare zicea că președintele nu va mai fi judecător, ci altfel. Ce păcat! Am schimbat. Pe alt canal, comentatorii se dădeau de ceasul morții că președintele n-a avizat numirea unui ministru. Deci, trăiam! Doamne, trăiam, trăiesc și România este țara mea!

În logica instantanee a supremației profesionale, dar și în cea birocratică a diferențelor abstracte CV-ul... bate viața. Pentru cea dintâi întvedere, decisivă în angrenajul potențării unei cariere, nu prea are importanță **ce știi să faci, cât poți să faci și, nicidecum, ce ești** ca om lăsat de Dumnezeu pe pământ spre a-l împlini în lumină sau spre a-l împovăra cu umbra pe care i-o oferi doar pentru că stai în calea luminii. Da, CV-ul bate viața. Experții în gestionarea contabilă, dar pretins academică a

interior al fiecăruia dintre noi. Pentru că, în ultimă instanță, vrem sau nu vrem, caracterul este generatorul nominal al credibilității noastre nesubjugată estetic, este **CV-ul interior al fiecăruia dintre noi.** Și cât de mult cântărește caracterul în afirmarea durabilă a faptelor prin care existăm! Nimic, deși faptele, ca interior și substanță, chiar și cele cosmetizate până la transfigurare sau înveșmântate dinadins în straiile de paradă ale ocaziilor vegetative, se văd, în cele din urmă se văd. Pentru

atunci când acesta este semnificativ afectat de anii pierduți între "câmpurile de luptă"; distincțiile etalate frecvent, cu o anume dezinvoltură(!) uneori, dintre aparențele convingător onorabile și straturile precar și insuficient germinative ale personalității; rafinarea grotească a complicității în substituturile versate ale adevărului; exercițiile rafinate de mimetică urbană, ce dau bine în spectacolele din care lipsesc rolurile secundare; aplauzele cacofonice ale loialității atemporale; duplicitățile de

Caracterul – CV-ul tău interior

resurselor umane, personaje pe care, pe vremuri, le numeam temător "*cadriști*", "*cadriști*" și atât, iau riguros în seamă (pe puncte, ca la abatoarele care sacrifică berbecuți pentru export) tabla de materii a îmbelșugării noastre intelectuale: școli dintre cele mai acătării, subliniindu-se apăsător emblema firmelor de notorietate; cursuri care mai de care, pentru care organizatorii acordă, în schimbul unor sume consistente, diplome în expresii grafice ispititoare; participări la tot felul de simpozioane și seminare științifice, fără a aminti, în vreun fel sau altul, rodul trecerii pe acolo; reuniuni de prestigiu pe problematici la modă în arealul globalizării; cărțile scrise și nescrise, coordonate și necordonate și, mai deloc, cărțile citite ș.a.m.d. Acesta-i mult invocatul și indispensabilul CV public, document antemergător pe traseul oricărei cariere. Nimic și nicăieri, însă, ceva, oricât și orice, despre **caracter**, despre atributele esențiale și stabile ale personalității, despre **CV-ul**

Colonel Costinel PETRACHE
cpetrache@mapn.ro

că, iată, fără să cădem în păcatul alienant al generalizării, nu putem să nu luăm seama atitudinilor, faptelor și întâmplărilor produse de caracterele cu cale întoarsă, fie cele aflate în plasa împlinirilor îndoielnice, fie cele împlinite pe sensurile interzise ale devenirii, fie cele ajunse dintr-odată în *pole position*-ul curselor de gradul zero. Adică, nu vedem: dezacordul incurabil dintre vorbă și faptă, precum și pe cel urzit din nebăgare de seamă traiului comun între subiectele și predicatelor organizației; retorica voluptoasă a supraviețuirii, dedicată, de fapt, unei subversiuni care, sub presiunea treburilor formale și nu numai, ne scapă printre degete; spiritele larg acaparatoare care ne tratează, uneori, ca și cum ar fi pus veșnicia în mișcare; expresiile externe ale fondului autohton de educație și cultură,

fiecare zi, înveșmântate cromatic într-un gri oleaginos, gata oricând să treacă dintr-o parte într-alta a frontului; absența îngrijorătoare a spiritului critic, "compensată" operațional de un maladiu du-te-vino între situații și rosturi extreme; lașitatea cuvintelor din propozițiile prin care sunt exilate liniști esențiale și rosturi insuficient valorificate; fățărnicia funciară etalată, precum medaliile strălucitoare ale izbânzilor cu care, parcă, măsoară viitorul; invidia scăpată din hăturile prudenței și ale competiției loiale...? Da, toate, măsuri neconvenționale ale caracterului. Semn că **natură activă a fiecăruia dintre noi, caracterul nu se prea vede în existență, ci în existențe.**

INSTANTANEUL SĂPTĂMÂNII

Foto: Eugen MIHAI